בס"ד

ערש"ק ויצא תשפ"ז

"אשיחה בחוקיך"

שיחות סעודה שלישית
שיחה ב' ויצא תשפ"ב
- אידיש -

שיעורים הנאמרים מפי מוה"ר

ר' אברהם צבי קלוגער שליט"א

ביהמ"ד "נזר ישראל" בית שמש

יו"ל ע"י מכון "פאר ישראל"

לקבלת המאמרים בדוא"ל: nezerisroel@gmail.com

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי – שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

א בליק פון לעתיד לבוא - אונטער אלע העלמות און הסתרות איז דער אויבערשטער באהאלטן

יעקב אבינו האט געלעבט מיט א בליק פון לעתיד לבוא
לעבן מיט יחוד קוב״ה ושכינתיה אונטער אלע שווערע אומשטענדן

עם שטייט אין די פרשה (בראשית כח, טז) ״וַיִּיקַץ יַעֲקֹב מִשְּׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ הוי׳ה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי״, רש״י ברענגט וואס חז״ל לערנען ארויס פון וואס יעקב האט געזאגט ״ואנכי לא ידעתי - אויב וואלט איך געווואוסט ווי הייליג דאס פלאץ איז וואלט איך נישט געשלאפן דארט״.

תפלת ערבית רשות

עם איז באקאנט די גמרא (חולין צא:, און רש״י ברענגט עס אראפ), ״כתיב, עס שטייט אין פסוק, ׳ויזרח לו השמש׳, דער זון האט אויפגעשיינט פאר יעקב, פרעגט די גמרא ׳וכי שמש לו לבד זרחה׳ צו האט דען די זון אויפגעשיינט נאר פאר אים, ׳והלא לכל העולם זרחה׳, האט עס דען נישט אויפגעשיינט פאר די גאנצע וועלט? ׳אמר ר׳ יצחק׳, האט רבי יצחק גענטפערט, ׳שמש הבאה בעבורו זרחה בעבורו׳, די זון וואס איז אונטערגעגאנגען וועגן אים, האט דא אויפגעשיינט וועגן אים, וואו זעהט מען אז די זון איז אונטער געגאנגען וועגן יעקב, ׳דכתיב׳ ווייל עס שטייט אין פסוק, ׳ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה׳, יעקב איז ארויסגעגאנגען פון באר שבע און ער איז געגאנגען צו חרן, ׳וכתיב׳ און עס שטייט שפעטער אין פסוק, ׳ויפגע במקום׳, אז יעקב איז אנגעקומען צו דעם פלאץ, ׳כי מטא לחרן אמר אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ואני לא התפללתי׳, ווען ער איז אנגעקומען קיין חרן, האט ער געזאגט, איז דען מעגליך אז איך בין אריבער דעם פלאץ וואו מיינע עלטערן האבן געדאוונט, און איך האב נישט געדאוונט דארט? ׳כד יהיב דעתיה למיהדר׳, ווען ער האט געטראכט צוריק צו גיין, ׳קפצה ליה ארעא מיד ויפגע במקום׳, איז אים די פלאץ אנטקעגן געשפרינגען, דאס מיינט ויפגע במקום. ׳כד צלי בעי למיהדר׳, ווען ער האט געגדיגט דאוונען האט ער געוואלט צוריק גיין צו חרן, ׳אמר הקב״ה׳ האט דער אויבערשטער געזאגט, ׳צדיק זה בא לבית מלוני ויפטר בלא לינה׳, דער צדיק איז אנגעקומען צו מיין גאסטהויז און ער וועט אוועקגיין אן איבערנעכטיגן דא? ׳מיד בא השמש׳, גלייך איז די זון אונטערגעגאנגען״.

יעקב אבינו האט מתקן געווען די תפילה פון מעריב, און חז״ל זאגן אז צו דאוונען מעריב איז נישט קיין חיוב, נאר א רשות. לכאורה דארף מען פארשטיין, די עיקר חיוב מן התורה צו דאוונען

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

איז וועז א מענטש געפינט זיך אין א צרה. אברהם אבינו האט מתקן געווען צו דאוונען שחרית, האט ער געדאוונט אויף די מענטשן פון סדום, און אפילו אברהם אבינו ווערט אנגערופן ׳אב המון גוים׳ אז ער איז איבער אלע מענטשן פון די וועלט, איז ער אליין נישט געווען אין א צרה. יצחק אבינו האט מתקן געווען תפילת מנחה, ווי עס שטייט אין פסוק ״ויצא יצחק לשוח בשדה״, האט ער געדאוונט אויף א שידוך, איז דאס אויך נישט גלייך צו וועז א מענטש געפונט זיך אין א צרה. אבער יעקב אבינו וועז ער האט מתקן געווען צו דאוונען מעריב, איז ער געווען אין א שרעקליכע צרה, ער איז געווען אינמיטן אנטלויפן פון זיין ברודער עשו, וואס וויל אים הרג׳נען, איינער אליין אין א פלאץ פון חיות וואס קענען אים פארציקן יעדע רגע, ער האט גארנישט פארמאגט, (אפילו קליידער אנצוטוהן), ווייל אליפז האט אים אלעס צוגענומען, איז דאך א וואונדער אז פונקט די תפילה וואס איז די פשוטע תפילה מן התורה זאל זיין נאר א רשות?

תפילתו של יעקב בזמן הזה - רשות, ולעתיד יהיה חובה

אברהם מיט יצחק זענען קעגן ערשטע מיט די צווייטע בית המקדש, אברהם האט אנגערופן דעם בית המקדש ׳הר׳ א בארג וואס מען דארף אריפקריכן אנצוקומען דארט, יצחק האט אנגערופן דעם בית המקדש ׳שדה׳, א פעלד וואס איז גרינגער אנצוקומען, אבער עס איז אינדרויסן פון שטאט, און מען וואוינט נישט דארט. דאס ווייזט אז דער תיקון פון די וועלט און דער יחוד פון קוב״ה ושכינתיה איז נאך נישט בשלימות. אפילו אברהם מיט יצחק, די ערשטע צוויי בתי מקדש האבן אנטפלעקט דער אויבערשטער אין די וועלט, איז עס נאך נישט אראפגעגאנגען אין די טיפענישׁ פון די קליפות, און אין אלע באהעלטענישן, ארויסצוקלויבן פון דארט אלע נשמות ישראל בשלימות, וואס דאס וועט זיין ביי דער גאולה. אבער אברהם אבינו מיט זיין מידת החסד, האט זיך באשעפטיגט מיט די פסולת פון ישמעאל, יצחק מיט זיין מידת הגבורה האט זיך באשעפטיגט מיט פסולת פון עשו, און זיי האבן צוזאמען אוועק געשטעלט די יסודות צו דעם שלימות וואס יעקב אבינו וועט צוקומען.

יעקב אבינו וואס ער ווערט אנגרופן דעם ׳בחיר שבאבות׳ דער אויסדערוועלטע פון די אבות. ער איז די מדה פון תפארת - וואס איז צוזאמען געשטעלט פון חסד מיט גבורה צוזאמען, (שם הוי״ה), איז קעגן דער בית המקדש השלישי. ער האט אנגערופן דעם בית המקדש ׳בית׳ א שטוב ווי מען וואוינט, ביי אים איז אנטפלעקט געווארן דאס שלימות פון יחוד קוב״ה ושכינתיה, ער איז געווען ׳מטתו שלימה׳ אלע זיינע קינדער זענען געווען ערליך, ער האט אראפגעברענגט די צוועלף שבטי י-ה. חז״ל זאגן אויף יעקב ׳שופריה דיעקב מעין שופריה דאדם קדמאה׳, די שיינקייט פון יעקב איז געווען אזוי ווי די שיינקייט פון אדם הראשון פארן חטא, וואס דאס איז דער שלימות פון ׳נעשה אדם בצלמנו כדמותנו׳. ער האט זוכה געווען צו אנטפלעקן דעם אויבערשטן אין די טיפענישׁ פון דעם גלות. דאס וואס דער אויבערשטער האט צוגעזאגט פאר אברהם אבינו ביי ברית בין הבתרים, האט אנגעהויבן אויסגעפירט ווערן ביי יעקב וועז ער האט געדארפט גיין אין גלות. ער האט געהאט דעם כח צו אנטפלעקן אז אפילו אין דעם טיפן גלות קען מען לעבן צוזאמען מיטן אויבערשטן, א בחינה פון יחוד

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

קוב״ה ושכינתיה. אין די טונקלקייט פון דעם פינסטערן נאכט, ׳כי בא השמש׳, נאכדעם וואס דער זון איז אונטערגעגאנגען, האט ער געדאוועט תפילת ערבית און אנטפלעקט דעם אויבערשטן.

אבער דער עיקר שלימות וואס איז נתגלה געווארן דורך יעקב אבינו אז ער ווערט אנגערופן ישראל - לי ראש, דער אויבערשטער האט אים אנגערופן ׳א-ל׳, איז נאך נישט געווען בשלימות, ווייל מען זעהט אז דער פסוק רופט אים נאך אן יעקב, ווייל עס איז נאך נישט אויפגעבויעט געווארן דער בית המקדש השלישי. די עבודה פון יעקב איז צו לעבן צוזאמען מיטן אויבערשטן, מיט יחוד קוב״ה ושכינתיה אין אלעס וואס גייט אריבער אויף דעם מענטש, צוזאמען מיט אלע שווערע נסיונות וואס קומען אויף אים. א קשר צווישן כנסת ישראל מיט די שכינה, וואס דער איד ווייסט און גלייבט אז ׳בכל צרתם לו צר׳, דער אויבערשטער שפירט מיט די צער פון יעדע איד. די זאך איז גאר שטארק באהאלטן און פארהוילן פון די מענטשליכע אויגן, און עס איז זייער שווער אין די היינטיגע וועלט צו לעבן אין דעם. וועגן דעם האט יעקב אבינו מתקן געווען צו דאוועגען די תפילה פון מעריב. מיט דעם האט ער אריינגעברענגט דעם כח אז אפילו א מענטש געפונט זיך אין א צרה, קען מען לעבן צוזאמען מיטן אויבערשטן. אבער דאס איז נישט קיין חיוב, ווייל דאס מיינט צו לעבן אין דעם היינטיגן וועלט מיט א לעתיד לבוא׳דיגע לעבן, און עס איז זייער שווער אנצוקומען צו לעבן אזוי היינטיגע צייטן.

אבער לעתיד לבוא וועט די תפילה פון מעריב זיין א חובה, ווייל דעמאלס וועט שוין דער בית המקדש השלישי זיין אויפגעבויעט, און עס וועט אנטפלעקט ווערן דעם כח פון יעקב אבינו אז מען קען לעבן מיטן אויבערשטן אפילו אין די צייט פון גלות, אין דעם גרעסטן טונקלקייט, (...) וואס דעמאלס וועט יעדער איינער פארשטיין אז אפילו ווען מען איז בעת צרה איז מען א מרכבה צו יחוד קוב״ה ושכינתיה, און אז אזוי דארף א איד לעבן.

די מחלוקת צווישן רבי יהושע און רבן גמליאל

וואונדערליך ווערט דאס צוגעשטעלט אין ספר מי השילוח פון דעם איזשביצער זי״ע, צו די גמרא (ברכות כז:) וואס דערציילט אז א תלמיד איז געקומען צו רבי יהושע און ער האט אים געפרעגט אויב די תפילה פון מעריב איז א רשות אדער א חוב? רבי יהושע האט אים געענטפערט אז עס איז א רשות! איז ער מסביר די שאלה פון דעם תלמיד: וויבאלד מעריב מיינט אז **מען שרייט צום אויבערשטן אויף די צער פון דעם וואס אידן גייען אריבער אין גלות**, איז דאס א חיוב צו לעבן מיט די סארט תפילה, וואס דאס מיינט אז ״בכל צרתם לו צר״, דער אויבערשטער שפירט מיט די צער פון יעדן איד, אדער יעצט אז מען איז נאך אין גלות, האלט מען נאך פאר עס איז געגדיגט געווארן דעם אמת׳דיגע בירור, און קיין שום זאך איז נאך נישט צוגעקומען צו דעם שלימות׳דיגע קלארקייט, איז נישט דא קיין חיוב צו דאוועגען מעריב?

שפעטער דערציילט די גמרא אז עס איז געקומען א גר פון עמון און געפרעגט צו ער מעג חתונה האבן מיט א אידישע פרוי? האט רבי יהושע געפסק׳נט אז ער מעג חתונה האבן מיט א

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

אידישע פרוי. איז ער מסביר אז וויבאלד עס איז נאך נישט צוגענדיגט געווארן דעם שלימות׳דיגע בירור, מעג ער חתונה האבן מיט א איד, אבער נאך וועז משיח וועט קומען און עס וועט זיין דעם אמת׳דיגע בירור בשלימות וועט מען מער נישט מקבל זיין קיין גרים. און דאס וואס היינטיגע צייטן נעמט מען נאך אן גרים איז וויבאלד מען האלט נאך פארן ענדיגן דעם בירור, איז נאך דא ניצוצות הקדושים וואס זענען אריינגעפאלן צווישן די גוים, וואס מען האט נאך נישט ארויסגענומען פון צווישן די קליפות, און דורך דעם וואס א גוי איז זיך מגייר נעמט מען דאס ארויס פון צווישן זיי, אבער נאך וואס משיח וועט קומען, און עס וועט זיין דעם בירור בשלימות, וועט מען שוין נישט מקבל זיין קיין גרים.

וועגן דעם היינטיגע צייטן איז תפילת ערבית נאר א רשות, אבער לעתיד לבוא וועט תפילת ערבית זיין א חוב, ווייל דעמאלס וועט זיין דער יחוד צווישן אויבערשטן און כנסת ישראל בשלימות, און דער צער פון א איד וועט זיך דערקענען פאר יעדן איינעם אז דאס איז דער צער פון אויבערשטן.

דער תלמיד וואס איז געקומען פרעגן פון רבי יהושע איז געווען רבי שמעון בן יוחאי, וואס ער איז געקומען פרעגן פון רבי יהושע אויב ער דארף דאוונענען צו ווערן גערעטעוועט פון די גזירה פון די רומיים, און ער זאל ווערן גערעטעוועט פון זיך באהאלטן אין די מערה דרייצן יאר, און אויף דעם האט רבי יהושע אים געטפערט אז מען קען נישט מחייב זיין א מענטש צו לעבן מיט דעם, אבער אויב ער וויל האט ער רשות צו לעבן מיט דעם, און רבן גמליאל האט געהאלטן אז מען קען יא מחייב זיין א מענטש צו לעבן מיט דעם. שפעטער וועז די גר פון עמון איז אנגעקומען האט רבן גמליאל פארשטאנען אז רבי יהושע איז געריכט, ווייל עס איז נאך דא ניצוצות הקדושים וואס מען דארף צוזאמען נעמען פון צווישן די גויים, איז ער געקומען איבערבעטן רבי יהושע, אבער רבי יהושע האט אים נישט געוואלט מוחל זיין, האט אים רבן גמליאל געזאגט עשה בשביל כבוד אבא, זיי מיר מוחל ווייל איך האב אינזינען געהאט נאר דעם כבוד פון אויבערשטן, אז אידן זאלן לעבן שוין יעצט מיט א בליק פון לעתיד לבוא, און עס זאל נתגלה ווערן אויף די וועלט אז דער אויבערשטער איז צוזאמען מיטן איד אין די שווערסטע מצבים, און דעמאלס האט רבי יהושע אים מוחל געווען[1].

---

[1] אין הגש״פ ׳יציב פתגם׳ פון מו״ר הגה״ק בעל שפע חיים זצוקללה״ה איז ער מפרש מיט דעם די מחלוקת אויב עס איז דא א חיוב צו דערמאנען יציאת מצרים ביינאכט, ווייל די גמרא זאגט (ברכות ד׳ ע״ב) אמר ר׳ יוחנן איזהו בן עוה״ב זה הסומך גאולה לתפלה וכו׳, רבי יוחנן האט געזאגט ווער איז א בן עולם הבא איינער וואס דאוונענט שמונה עשרה גלייך נאך גאל ישראל, און רש״י ברענגט בשם די ירושלמי ווייל איינער וואס דאוונענט נישט גלייך שמונה עשרה איז גלייך צו א גוטע פריינט פון דעם קעניג, וואס קומט קלאפן אויפן טיר פון דעם קעניג, און ווען דער קעניג קומט ארויס צו אים זעט ער אז זיין פריינט איז שוין אוועק געגאנגען, דרייט זיך דער קעניג אויך אויס און גייט צוריק איריין אין פאלאץ. נאר דער מענטש זאל דערנענטערן דעם אויבערשטן צו זיך, און אים איבער רעדן כביכול דורך אים אויסלויבן אויף דעם וואס ער האט אונז ארויסגענומען פון מצרים, און דער אויבערשטער וועט זיך דורך דעם דערנענטערן צו אים, און ווען דער אויבערשטער איז נאנט צו אים וועט ער קענען בעטן אויף אלע זיינע באדערפענישן.

לויט דעם סברא פון די ירושלמי מוז מען זאגן אז **די תפילה פון מעריב איז א חוב**, ווייל אויך ביי מעריב איז דא די סברא אז נאכן לויבן דעם אויבערשטן אויף יציאת מצרים, וואס דאס וועלט אנגערופן קלאפן אויפן טיר פון דעם קעניג, דארף מען דאוונענען שמונה עשרה און בעטן דעם אויבערשטן אויף די אייגענע באדערפענישן. לויט דעם קען מען זאגן אז **די מחלוקת אויב תפילת ערבית איז א רשות אדער א חוב, וועט זיך וועגן אויב דארף דערמאנען יציאת מצרים ביינאכט אדער נישט**, ווייל אויב דארף מען דערמאנען יציאת מצרים ביינאכט, איז דא די סברא פון די ירושלמי דעמאלס מוז מען נאכדעם דאוונענען שמונה עשרה פון מעריב, אבער אויב דארף מען נישט דערמאנען יציאת מצרים ביינאכט איז נישט דא די סברא פון די ירושלמי איז תפילת ערבית א רשות.

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

תפלת ערבית איז א רשות, עס דארף זיין דורך אתעדל״ת

לויט דעם קומט אויס, אז דורך די תפילה פון מעריב, ווערט אויפגעדעקט דעם גרויסן כח וואס מיר האבן צו לעבן מיט יחוד קוב״ה ושכינתיה, אין יעדע שווערigקייט וואס גייט אריבער אויף דעם מענטש, און אזוי לאנג ווי מען געפונט זיך נאך אין גלות דארף זיך דער מענטש אויפוועקן פון זיך אליין אזוי צו דאוונען, מיט א ׳איתערותא דלתתא׳, אן דעם וואס דער אויבערשטער זאל אים אויפוועקן צו דעם, ווייל מען קען נישט מחייב זיין א מענטש היינטיגע צייטן אזוי צו לעבן, אבער דער אויבערשטער זאגט פאר דעם איד, איך קען דיר אויפוועקן דורך שיקן רמזים מיט סימנים, אבער דו דארפסט דאס נעמען אליין מיט דיין אייגענע כח זיך אויפוועקן צו לעבן אזוי, און אויב דו וועסט זיך נישט אליין אויפוועקן וועל איך דיר נישט צווינגען אויף דעם, נאר ווען דו וועסט זיך מוטשענען מיט דאס טונקלקייט און פינסטערניש פון דעם גלות, וועסטו זיך קענען אליין אויפוועקן און צוקומען צו דעם.

יעקב אבינו האט שוין אנגעהויבן צו דאוונען אזוי. ווען ער איז געגאנגען צו חרן, און ער האט זיך דערמאנט אז ער איז אריבערגעגאנגען דעם פלאץ וואו זיינע עלטערן האבן געדאוונט און ער האט זיך נישט אפגעשטעלט דאוונען. האט ער געטראכט צוריק צו גיין דאוונען, דאס הייסט אז ער האט זיך אליין אויפגעוועקט צו דאוונען תפילת ערבית אויף א וועג פון א רשות. אן די נאכט האט ער געדאוונט דעם קורצע תפילה פון מעריב, ווי דער פסוק זאגט ״ויצא יעקב מבאר שבע״, דער איד פאלט אראפ פון די הויכע מדרגות, מבאר שבע - גייט ארויף אויף די זיבן מידות הקדושות, און עס איז א מצב פון ׳פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה׳ ער פארלירט זיין שיינקייט, עס ווערט פארשוואונדן זיין לעכטיגע שיין, און זיין גאנצע פראכט ווערט צוגאנגען, ׳וילך חרנה׳ ער טרעפט זיך פלוצלונג אז ער איז אנגעקומען צו א פלאץ פון א חרון אף, א פלאץ וואס דער אויבערשטער איז באהאלטן, מען זעט נישט וויאזוי מען קען לעבן צוזאמען מיטן אויבערשטן דארט. פון דעם הסתר פנים אין וואס דער מענטש געפינט זיך דערמאנט ער זיך אז ער איז אריבער דעם פלאץ וואו זיינע עלטערן האבן געדאוונט און ער האט נישט געדאוונט, און וועגן דעם איז ער ארויסגעפאלן אין די הסתר פנים, ווערט ער זיך אויף אז ער וויל דאוונען אויף דעם וועג פון יעקב אבינו זיך מקשר זיין צום אויבערשטן פון דעם טיפן פלאץ וואס ער געפונט זיך. אין יענע רגע וואס דער מענטש דערמאנט זיך אז ער וויל דאוונען, ׳ויפגע במקום׳ וועט דער אויבערשטער דיר אנטקעגן קומען צו דעם פלאץ וואו דו שטייסט, און ער וועט אריבער ברענגען דעם מקום המקדש צו דעם פלאץ, אז דו וועסט

און ער איז מאריך דארטן מסביר צו זיין לויט דעם די מעשה פון דעם תלמיד וואס איז געקומען צו רבי יהושע פרעגן אויב מעריב איז א רשות אדער א חוב, און וויאזוי דאס האט צוגעברענגט אז מען האט דורך דעם אוועק געגומען די נשיאות פון רבן גמליאל, און אויפגענומען רבי אלעזר בן עזריה פאר נשיא עיי״ש

לענייניגו זעט מען פון דא אז דאס וואס תפלת ערבית וועט זיין א חוב, איז אנגעהאנגען אין דעם וואס מען לערנט ארויס פון כל ימי חייך - צו פארמערן אז בימות המשיח וועט מען אויך דערמאנען יציאת מצרים, און דעמאלס וועט נתגלה וועלן בשלימות אז תפילת מעריב איז א חוב.

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

דערהערן ׳אכן יש הוי״ה במקום הזה׳, דער אויבערשטער געפונט זיך מיט דיר דא אין דעם פלאץ פון הסתר פנים, וואס דאס איז ממש די דרגה פון לעתיד לבוא.

אבער ווי לאנג עס איז נאך נישט געקומען די גאולה בשלימות, קען מען נישט צוקומען צו די מדריגה, אז דאס זאל זיין א חוב - אתערותא דלעילא, נאר דער מענטש קען אליין ארבעטן אויף דעם אויף א וועג פון א רשות - אתערותא דלתתא, ווייל די גאנצע תורה האט אונז דער אויבערשטער געגעבן צו היטן אפילו ווען מען איז אין גלות, און אזוי אויך די תפילות פון שחרית און מנחה זענען מיר מחויב אפילו אין גלות, אבער מעריב וואס דאס איז א תפילה ספעציעל אין די צייט פון א צרה, אז דער מענטש זאל האבן דעם כח צו זען דעם אויבערשטן אפילו אין די שווערigkייטן, דאס איז א בליק פון לעתיד לבוא, און מען קען נישט מחייב זיין דעם מענטש צו לעבן אזוי, נאר אויף א וועג פון א רשות.

דער לייטער פון די חלום - גוף, נשמה, רוח

ווען יעקב אבינו האט געגדיגט דאוועגען מעריב, די תפילה פון יחוד קוב״ה ושכינתיה, האט ער זיך אראפגעלייגט שלאפן, און ער חלומ׳ט ׳והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה׳, ער זעט א לייטער וואס שטייט אויפן ערד, אבער דער שפיץ פון דעם לייטער קומט אן ביז דעם הימל, דאס מיינט אז יעקב אבינו האט געזען אין חלום זיין מציאות אין וואס ער שטייט, ער האט א גוף, א נפש, א רוח און א נשמה, וואס דאס באהעפט אים מיט די וועלט און יענע וועלט, ווי דער ש״ך על התורה איז מסביר וואס איז געווען דער חלום פון יעקב, ״ער האט געזעהן אז ער איז דער תכלית פון די גאנצע בריאה וואס דער אויבערשטער האט באשאפן, ער איז צוזאמען געשטעלט פון צוויי חלקים, איין חלק איז זיין נשמה, וואס דאס איז פון אויבן, און דער צווייטער חלק דאס איז זיין גוף, וואס דאס איז דא אונטן אויף די וועלט. דורך דעם וואס ער האט א גוף מיט א נשמה טוט ער באהעפטן די צווי וועלטן, און דאס האט ער געזען אין חלום, די ראשי תיבות פון די וועדטער ׳ו׳הנה ס׳ולם מ׳וצב א׳רצה׳איז גמטרי׳ די וועדטער ׳זה הגוף׳ (עם הכולל), דאס איז דער גוף וואס דא אויף די ערד, די וועדטער ׳וראשו מגיע השמימה׳ איז גמטרי׳ ׳הנשמה׳, דאס איז די נשמה, און ׳והנה מלאכי אלקים׳ דאס איז די רוח, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהילים קד-ד) ׳עושה מלאכיו רוחות״.

דאס איז דער שלימות פון יחוד קוב״ה ושכינתיה וואס איז געווען די מדריגה פון יעקב אבינו, פון איין זייט האט ער געזען זיין גוף, וואס איז געווען ׳מוצב ארצה׳ אין גאר א שווערע פלאץ ער האט גארנישט פארמאגט, אלעס האט מען אים צוגענומען, ער געפונט זיך ארום געגנומען מיט שווערע הסתרות. אבער פון די צווייטע זייט וויסט ער ׳וראשו מגיע השמימה׳, פון די שווערע מצב אין וואס ער געפונט זיך איז ער מחבר דער וועלט מיט יענע וועלט, ווייל ער איז דער תכלית פון די גאנצע בריאה, און מיט דער בליק פון לעתיד לבוא קען ער באהעפטן זיין גוף וואס ליגט אין דעם פינסטערניש פון דעם גלות, וואס דאס איז א בחינה פון די נאמען יעקב, צוזאמען מיט די נשמה וואס קומט אן אויף די העכסטע מדריגה, מיט א דערהויבנקייט וואס איז די בחינה פון ישראל.

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג' ויצא תשפ"ב

יעקב דאוועט אויף א לעתיד לבוא׳דיגע לעבן

דער של"ה הקדוש פרעגט ווען יעקב אבינו האט מתפלל געווען צום אויבערשטן, ׳ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש׳, אז דער אויבערשטער זאל אים געבן ברויט צו עסן און א מלבוש צו אנטוהן, דארף מען פארשטיין פארוואס האט אויסגעפעלט צו זאגן, וואס ער גייט טוהן מיט די ברויט און מיט די קליידער, עס איז דאך פשוט אז ברויט עסט מען און קליידער איז צום אנטוהן, וואלט דאך געקענט שטיין ונתן לי לחם ובגד, אזוי ווי מיר טרעפן אין פרשת עקב, שטייט אין פסוק ׳ואוהב גר לתת לו לחם ושמלה׳?

איז ער מסביר אז **יעקב אבינו האט דא אינזינען געהאט גרויסע רמזים פון לעתיד לבוא**, ווען יעקב אבינו איז געגאנגען חתונה האבן מיט די אמהות הקדושות האט ער נישט געטראכט פון זיין אייגענע פריוואטע חתונה, נאר ער האט געטראכט פון די גרויסע חתונה, פון קוב"ה ושכינתיה, דער אויבערשטער מיט כנסת ישראל, וואס דאס וועט זיין לעתיד לבוא. ווי דער פסוק זאגט "כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלקיך". די גמרא דערציילט (יבמות סג.) אז רבי יוסי האט געטראפן אליהו הנביא, האט רבי יוסי געפרעגט, עס שטייט אין פסוק ׳אעשה לו עזר כנגדו׳ מיט וואס העלפט א ווייב ארויס די מאן? האט אליהו געענטפערט, א מאן ארבעט אין פעלד און ער ברענגט אהיים ווייץ, עסט מען דען ווייץ? נאר די ווייב נעמט די ווייץ און מאכט פון דעם ברויט. א מאן ארבעט אין פעלד און ברענגט אהיים פשתן (פלאקס), איז דען פשתן קליידער וואס מען טוט אן? נאר די ווייב נעמט די פשתן און זי נייט אויף פון דעם א קלייד. זעט מען אז די פרוי איז די וואס באלייכט די אויגן פון דער מאן, און זי שטעלט אים אויף די פיס.

דאס איז אבער נאר היינטיגע צייטן ווען מען האלט פאר דעם תיקון השלם, אבער לעתיד לבוא וועט די גאנצע ארבעט נישט אויספעלן, ווייל די גמרא זאגט (שבת ל:), ׳עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מלת׳, אז ארץ ישראל וועט ארויסגעבן פארטיגע געשמאקע ברויטן, און פארטיגע טייערע וואלענע קליידער, און דאס איז די סוד וואס יעקב אבינו האט אינזינען געהאט, וויבאלד ער האט געטראכט פון די זיווג לעתיד לבוא צווישן קוב"ה און כנסת ישראל, האט ער געבעטן לחם וואס איז גלייך גרייט צום עסן, אן דארפן ארבעטן אויף דעם, און קליידער וואס איז גלייך גרייט צו אנטוהן אן דארפן עס אויפנייען.

ער בעט אויף די שלימות היחוד פון קוב"ה ושכינתיה
דער אויבערשטער זאל מייחד זיין די נאמען אויף אים ווען ער לעבט נאך

די זעלבע זאך זעהט מען ווען יעקב אבינו איז אויפגעשטאנען אינדערפרי, וואס געווענטליך איינער וואס איז אין אזא נידריגע מצב אזוי ווי יעקב אבינו איז געווען, האט ער נישט די שטארקייט צו קומען בעטן גרויסע זאכן, ער וועט נאר בעטן אויף עטליכע קליינע זאכן, וואס ער קען ממש נישט אן דעם. אבער יעקב אבינו האט געזאגט ׳אכן יש הוי"ה במקום הזה׳, ער האט געבעטן דעם אויבערשטן אז ער זאל אנרופן זיין נאמען אויף אים, ׳אלקי יעקב׳, אפילו ער לעבט נאך, ווייל יעקב אבינו איז

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

מגלה דאס שלימות פון יחוד קוב״ה ושכינתיה, וואס דאס איז דייקא וועו דער מענטש לעבט, די נשמה איז נאך צוזאמען מיט דעם גוף, וואס דאס איז דער בליק וואס מען וועט האבן לעתיד לבוא, אבער יעקב אבינו ווייזט אונז אז מען קען לעבן מיט דעם בליק אפילו מען איז נאך אין גלות, אפילו וועו די מענטש גייט אריבער זיינע שווערigקייטן אין לעבן, קען ער לעבן מיט א דביקות צום אויבערשטן, אז דער אויבערשטער זאל מייחד זיין אויף אים זיין נאמען.

אזוי ווי דער אלשיך הקדוש (בראשית כח, כ) זאגט, יעקב אבינו בעט פון דעם אויבערשטן, אפילו ביז היינט איז די כלל אז דו רופסט נישט אן דיין נאמען אויף א מענטש ׳אלוקי פלוני׳ וועו ער לעבט נאך, אזוי ווי מען זעט אז דו האסט מיר געזאגט ׳אנכי אלקי אברהם אביך ואלקי יצחק׳, ביי מיין זיידע אברהם טרעפן מיר נישט אז דו האסט געזאגט אלקי אברהם אזוי לאנג וואס ער האט געלעבט, מיין טאטע יצחק איז שוין ארויף א מדריגה אז דו האסט אים געפונען אלקי יצחק וועו ער לעבט נאך, אבער נאר נאכדעם וואס ער איז געווארן בלינד, און א בלינדער וועט געהערט אזוי ווי איינער וואס לעבט שוין נישט, אבער דאס איז זיכער אז איינער וואס לעבט נאך, און ער וועט נאר געהערט אזוי ווי ער לעבט שוין נישט, איז נישט גלייך צו איינער וואס לעבט שוין נישט.

אבער איך וויל יא בעטן א גרעסערע מדריגה. ווייל מיין זיידע אברהם האט נאר געהאט זיין אייגענע זכות, און מיין טאטע יצחק האט שוין די זכות פון זיין טאטע אברהם צוזאמען מיט זיין אייגענע זכות, אבער איך האב שוין די זכות פון אונז אלע דריי, ממילא בעט איך פון דיר אז דו זאלסט שוין זאגן אלקי יעקב אפילו וועו איך לעב, און איך בין נישט בלינד וואס וועט געהערט אזוי ווי געשטארבן, און וועו איך בין נישט א ארימאן וואס וועט אויך געהערט אזוי ווי געשטארבן, **נאר איך זאל געזונט און שטארק בגוף, און האבן געלט, און אפילו אזוי זאלסטו זאגן אלקי יעקב.** דאס האט יעקב אבינו געבעטן ׳ושבתי בשלום׳ איך זאל זיך צוריק קערן קיין ארץ ישראל גאנץ, אזוי וועל איך נישט ווערן געהערט ווי א מת, און אפילו אזוי ׳והיה ה׳ לי לאלקים׳ אז דו זאלסט זאגן **אלקי יעקב.** דער אויבערשטער האט עס אים געגעבן אזוי ווי מען זעט שפעטער שטייט אין פסוק ׳ויבא יעקב שלם׳ און חז״ל זאגן (שבת לג:) ׳שלם בגופו ובממונו׳, אז ער איז געווען געזונט אין גוף, און גאנץ מיט זיין געלט, איז ער נישט געווען געהערט ווי געשטארבן, און דער פסוק ענדיגט צו ׳ויקרא לו א-ל אלקי ישראל׳, אז דער אויבערשטער האט מייחד געווען זיין נאמען אויף יעקב, און ער האט געזאגט אלקי ישראל.

אהבת השם אין די מדריגה פון ישראל

עם איז כדאי צו אויפמערקן, אז דאס וואס יעקב אבינו האט געבעטן פון אויבערשטן, אז דער אויבערשטער זאל אנרופן זיין נאמען אויף אים וועו ער לעבט נאך, האט ער מיט דעם נישט געטראכט נאר פון זיך, נאר ער האט אינזינען געהאט כלל ישראל פון אלע דורות שפעטער, וואס אלע זענען געווען נכלל אין אים, און שפעטער ביי מעמד הר סיני וועו דער אויבערשטער האט אונז געגעבן די תורה, האט ער געזאגט פאר יעדעם איינעם ספעציעל ׳אנכי הוי״ה **אלקיך**׳, זעט מען אז דער

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג' ויצא תשפ"ב

אויבערשטער האט מייחד געווען זיין נאמען אויף יעדן איד בפרטיות, אפילו ווען ער לעבט נאך, דאס איז א שליסל וואס עפענט אויף דאס הארץ פון א מענטש צו אהבת ה', ווען ער טראכט אריין אין דעם אז דער אויבערשטער איז זיך כביכול מייחד מיט אים, אפילו ער לעבט נאך אויף די וועלט.

אזוי ווי דער אוה"ח הקדוש זאגט אויפן פסוק 'ואהבת את הוי"ה אלקיך', 'ירצה לעורר לב איש ישראל לאהבת ה', דער פסוק וויל אויפוועקן דעם מענטש צו ליב האבן דעם אויבערשטן, 'על דרך אומרם ז"ל (שוחר טוב כב יט) בפסוק' ווי חז"ל האבן געזאגט אין מדרש אויפן פסוק, 'יושב תהילות ישראל' (תהלים כב ד) 'שלא בחר ה' מכל התהלות' אז דער אויבערשטער האט נישט אויסגעווען אין אלע שירות ותשבחות וואס מען האט געזאגט פאר אים, 'זולת כשהללוהו ואמרו לפניו ברוך ה' **אלהי ישראל**', נאר ווען מען האט אים געלויבט אז ער איז די גאט פון די אידן, און מען האט אים געזאגט 'ברוך ה' **אלקי ישראל**', אז ישב על כסא מלכות עולם, דעמאלס האט ער זיך אראפגעזעצט אויף זיין כסא מלוכה צו זיין קעניג איבער די וועלט. 'והוא אומרו 'ואהבת את הוי"ה', און דאס זאגט דער פסוק 'ואהבת את הוי"ה' דו זאלסט ליב האבן דעם אויבערשטן, '<u>**לטעם זה שלא בחר להיות אלא 'אלהיך', ווייל ער האט נישט אויסגעווען נאר אין דעם שבח אז ער איז אלקיך**</u>, ובהעיר האדם לבו לפרטים כאילו און ווען א מענטש וועט אריינטראכטן אין דעם, '**תתנתק נפשו ותתר ממקומה בהתעוררות נפלא ורם באהבת הנאהב' וועט זיין הארץ זיך אפרייסן פון זיין פלאץ אין די וועלט, און ער וועט דערהויבן ווערן מיט א געוואלדיגע ליבשאפט צום באליבטן באשעפער, 'יתעלה רום תפארת כבודו'.**

די שמות פון הקב"ה

יעקב אבינו האט געבעטן ביים אויבערשטן 'ושבתי בשלום', אז א איד זאל קענען לעבן אין די שווערigקייטן מיט יחוד קוב"ה ושכינתיה, אז דער אויבערשטער מיטן איד זענען צוזאמען אפילו אין דעם גלות, ממש איין זאך, און מען קען נישט אפטיילן צווישן זיי, ווייל דער גאנצע מציאות פון א איד איז דעם אויבערשטנ'ס נאמען. דאס איז דער סוד וואס די הייליגע צדיקים שיינען אריין פאר דעם איד, אזוי ווי עס שטייט אין עטרת צבי (פרשת ויצא דף קנג ע"ב[2]) אין דעם נאמען פון הייליגן בעל שם טוב, און ווי עס שטייט אין די ספרים פון הרה"ק מקאמרנא זי"ע (הקדמת כתם אופיר[3]), דער סוד אז א מענטש

---

[2] עטרת צבי שם, זאלסטו וויסן מיין טייערע ברודער, עס איז מקובל ביי אונז פון אונזערע רבי'ס, אז דער עיקר נפש און נשמה פון דעם מענטש, איז דער כח פון די צירוף האותיות פון זיין נאמען, וואס אין דעם ליגט דער כח וואס דער מענטש איז אראפגעקומען מתקן זיין אויף די וועלט, און דעם כח פון דעם יחוד וואס ער זאל מייחד זיין מיט דעם נאמען פון אויבערשטן ברוך הוא וברוך שמו, און אזוי האב איך מקובל פון הייליגן בעל שם טוב.

און דאס איז באוואוסט וועט עס קומט צו דאווענען אויף א מענטש, און בפרט וועט מען דאווענט אויף א חולה אדער וועט מען דאווענט אויף א צרה, דער אויבערשטער זאל אפהיטן עס זאל נישט קומען אויף א מענטש, אז וועט מען דערמאנט דעם נאמען פון א מענטש, מאכט מען דעם יחוד אין זיין נאמען, ממתיק צו זיין די דינים וואס כאפן זיך אן אין די אותיות פון זיין נאמען.

[3] הקדמה שם, איך האב אנגערופן מיין ספר כתם אופי"ר (297), ווייל דער הייליגער בעל שם טוב האט אונז באפוילן אז יעדער זאל טרעפן, דעם יחוד פון דעם אויבערשטנ'ס נאמען אין זיין נאמען, און די שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן צוזאמען מיט דעם נאמען פון אויבערשטן אדנ"י באטרעפט (297) פונקט אזוי ווי מיין נאמען, יצח"ק יהוד"ה יחיא"ל (297). אזוי אויך האב איך מרמז געווען אין מיינע אנדערע ספרים, היכ"ל הברכ"ה (297), אוצ"ר (297) החיים, אוצ"ר חיי"ם (365) באטרעפט פונקט אזוי ווי די נאמען פון מיין טאטע, הגאון הקדוש אלכסנד"ר (365), און דעם ספר פנ"י זק"ן באטרעפט אויך די זעלבע (297), און דער וואט אופי"ר באטרעפט אויך די זעלבע (297), וועגן דעם האב איך אנגערופן מיין ספר כתם אופי"ר.

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

דארף זיך באהעפטן מיט דעם נאמען פון אויבערשטן, לעבן מיט דעם דביקות, און זען וויאזוי דורך יעדע זאך פון זיין לעבן איז ער מגלה דעם אויבערשטנ׳ס נאמען אויף די וועלט, ווי עס שטייט אין פסוק ׳ושמנו קראת בשמך׳ (ועי׳ עוד שם[4]).

עס ווערט נתגלה די שם הוי׳ה

אז מען טראכט אריין זעט מען א וואונדערליכע זאך, ביי די אבות הקדושים טרעפן מיר נישט אז דער אויבערשטער זאל זיך באווייזן צו זיי מיט די נאמען הוי״ה, אזוי ווי דער אויבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו ׳איך האב מיר באוויזן צו אברהם צו יצחק און צו יעקב מיט דעם נאמען א-ל ש-די ׳ושמי הוי׳ה לא נודעתי להם׳, אבער דאס איז נאר ווען מען רעדט פון די דרגה פון דעם נאמען יעקב, וואס דאס איז א קלענערע מדריגה, אבער צו דעם דרגה פון ישראל וואס דאס איז א גרעסערע מדריגה, האט זיך דער אויבערשטער יא באוויזן מיט דעם נאמען הוי׳ה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק ׳אכן יש הוי׳ה במקום הזה׳, (דאס איז דער סוד וואס ווערט געברענגט אין תיקוני זוהר תיקון י״ג ׳משה מלגאו ויעקב מלבר׳), דאס ווייזט אז די גאולה פון יציאת מצרים, וואס דאס איז אין פרשת וארא, האט שוין אנגעהויבן צו שפראצן דא אין פרשת ויצא, ווען עס האט זיך אנגעהויבן דער גלות.

די חלישות הדעת פון יעקב אבינו

יעקב אבינו זאגט ׳ואנכי לא ידעתי׳ מיינט ער צו זאגן איך האב נישט געווואוסט פון דעם שם הוי׳ה, אז אין דעם מצב ווי ער שטייט איז דא חסד ורחמים, אין דעם גרויסן חלישות הדעת וואס יעקב אבינו האט געהאט, נאך וואס ער האט געלערנט תורה דריי אין זעכציג יאר, און ער האט געפאלגט וואס זיין מאמע רבקה - די שכינה הקדושה האט אים געהייסן, און ער האט באקומען פון זיין טאטע יצחק אזעלכע גרויסע ברכות, טרעפט ער זיך אין א מצב אז ער פארמאגט גארנישט, ער האט גארנישט אויף די וועלט, אפילו נישט קיין קליידער. אן זיינע עלטערן, אן קיין ברידער און שוועסטער, זיצט ער און לערנט אין בית מדרש פון שם ועבר פערצן יאר, זיך צוגרייטן צו די פערצן יאר וואס ער גייט ארבעטן ביי לבן, מקיים צו זיין וואס עס שטייט אין פסוק (הושע יב, יג) ׳ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר׳, אז ער זאל קענען ממתיק זיין אלעס וואס עס וועט אריבערגיין אויף אים.

---

[4] ספר בן ביתי (תהלים קמא, ח) כי אליך הוי״ה אדנ״י עיני וגו׳ - איך האב געהערט פון מיין טאטע זלה״ה בשם דעם הייליגן בעל שם טוב זלה״ה אז קיין איין איד קען זיך נישט פטר׳ן פון מייחד זיין די צוויי שמות הוי׳ה מיט אדנ״י, אפילו דער נידריגסטע איד אויב ער ווערט נאר אנגערופן מיט דעם נאמען ישראל, און ער האט אין זיך דאס פינטעלע פון אידישקייט דארף ער מייחד זיין די צוויי שמות, מיט דעם שילוב פון יאהדונה״י, אפילו ווען ער גייט אויפן גאס, זאל ער א גאנצע צייט טראכטן פון דעם הייליגן יחוד, דאס איז דער סוד פון שויתי הוי׳ה לנגדי תמיד.

עס איז באקאנט וואס דער הייליגער אר״י הקדוש האט געזאגט אז יעדע מאל מען דערמאנט דעם שם הוי׳ה, דארף מען דאס צוזאמען שטעלן צוזאמען מיט די שם אדנ״י, ווייל די שם אדנ״י איז א לבוש פאר די שם הוי׳ה ב״ה, און דאס איז שטענדיג צוזאמען, עס טיילט זיך קיינמאל נישט אפ. דאס איז וואס דוד המלך זאגט ׳כי אליך הוי׳ה אדנ״י עיני׳, אז די צוויי שמות זענען שטענדיג פאר מיינע אויגן, און ווען דעם בכה חסיתי אין דיר באשיץ איך מיר, ווייל דאס באשיצט מיר אזוי ווי א לבוש וואס נעמט מיר ארום, דהיינו אז איך בין מייחד דעם יחוד פון יאהדונה״י באשיצט דאס אויף מיר ווי א לבוש. ווייטער זאגט דהמע״ה ׳אל תער נפשי׳ תער איז די לשון תרגום פון דעם ווארט ׳שער׳, און די שם אדנ״י באטרעפט תרע״א, דאס איז אין דעם נפש, וואס מלכות בית דוד ווערט אנגערופן נפש, אויף דעם זאגט דהמע״ה ׳אל תער׳ פארשפאר נישט דעם טויער פון דעם ׳נפש׳, וואס דאס מיינט אז דער שם אדנ״י ווען זיין אליין, און דער שם הוי׳ה ווען זיין אליין, כביכול, נאר די צוויי שמות זאלן אייביג זיין צוזאמען, אזוי ווי אבא ואמא וואס טיילן זיך קיינמאל נישט אפ.

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

גיי דו אויך ארויף אויף דעם לייטער

עם איז דא די דריי מידות חכמה בינה און דעת, אברהם איז אין חכמה, יצחק איז אין בינה, און יעקב איז אין דעת. יעקב אבינו האט שרעקליכע חלישות הדעת פון די מצב וואס ער געפונט זיך, אבער דער אויבערשטער באווייזט זיך צו אים, און יעקב זעט א לייטער, דער אויבערשטער לערנט אים אויס אז עס זעט טאקע אויס פאר דעם מענטש אז די לייטער שטייט אויף די ערד, אבער עס איז דא א אנדערע בליק וויאזוי דאס צו אנקוקן, מען קען קוקן ווי דער שפיץ פון די לייטער קומט אן ביז אין הימל. מיט דעם האט דער אויבערשטער געבעטן פון יעקב ער זאל זיך דערהייבן פון זיין חלישות הדעת, און ווי חז״ל זאגן אין מדרש (שמו״ר לב-ז) ׳והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו׳, יעקב אבינו האט געזען וויאזוי די מלאכים גייען ארויף און אראפ אויף דעם לייטער, האט דער אויבערשטער אים געזאגט, גיי דו אויך ארויף אויף דעם לייטער, האט יעקב אבינו געטפערט, איך האב מורא ארויפצוגיין, טאמער איך וועל דארפן אראפגיין אזוי ווי די מלאכים גייען אראפ, האט אים דער אויבערשטער געזאגט, האב נישט קיין מורא ! פונקט אזוי ווי איך גיי נישט אראפ פון מיין גרויסקייט, אזוי אויך נישט דו און נישט דיינע קינדער וועלן אראפגיין פון זייער גרויסקייט׳.

ווען איך וואלט געווואוסט וואלט איך נישט איינגעשלאפן

גלייך צומארגנס ווען יעקב אבינו איז אויפגעשטאנען, האט ער זיך גלייך דערהויבן, ער איז אנגעקומען ביז די מדריגה פון ׳כתר׳, די מדריגה פון ישראל, און ער האט געזאגט ׳אכן יש הוי״ה במקום הזה ואנכי לא ידעתי׳, דער אויבערשטער איז דא אויף דעם פלאץ, און איך האב נישט געווואוסט פון דעם, ׳שאם ידעתי לא ישנתי׳, אויב איך וואלט געווואוסט וואלט איך נישט געשלאפן, מיינט ער צו זאגן, ווען איך זאל ווען וויסן פון פריער די אלע זאכן, וואלט איך נישט אראפגעפאלן אין דעם טיפן שלאף און טונקלקייט פון חלישות הדעת, אבער יעצט אז איך ווייס דאס שוין, וועל איך זיך אויפוועקן און זיך דערהייבן פון די מדריגה פון יעקב, צו לעבן מיט די מדריגה פון ישראל, צו אריינטראכטן און פארשטיין אז מען קען לעבן מיט יחוד קוב״ה ושכינתיה אפילו אין די צייט וואס מען גייט אריבער שווערigkייטן און ענגשאפט, און דארטן אין די שווערigkייטן אנטפלעקן דעם תכלית פון דעם אויבערשטנ׳ס כבוד בשלימות.

קוק זיך אן מיט דעם דעם אויבערשטנ׳ס בליק

דאם איז געזאגט געווארן נישט נאר אויף יעקב אבינו, נאר יעדער איינער וואס ווערט אנגערופן מיטן נאמען ׳ישראל׳, זאגט אים דער אויבערשטער, קוק זיך נישט אן אזוי ווי דו זעסט אויס דא אונטן אויף די וועלט, כאילו דו ביסט ׳מוצב ארצה׳, דאס איז וויאזוי עשו מיט אליפז קוקן דיר אן, דאס איז די גשמיות׳דיגע בליק וויאזוי א גוי קוקט אויף א איד. נאר קוק זיך אן מיט דעם אויבערשטנ׳ס בליק, וועגן דעם האט יעקב געזאגט ׳אכן יש הוי״ה במקום הזה׳, ווייל דאס איז געווען דאס פלאץ פון די בית המקדש, דער פלאץ וואס דער איד גייט דארט ארויף עולה רגל זיין, כדי זיך צו זען אין א בחינה פון ׳כי עין בעין יראו׳, אזוי ווי חז״ל זאגן כדרך שבא לראות כך בא להיראות׳, אז פונקט אזוי ווי דער

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

איד קומט זען דעם פני השכינה, קומט ער אז דער אויבערשטער זאל אים זען, אז דער מענטש זאל זיך נאכדעם קענען אנקוקן מיט דעם אויבערשטנ׳ס בליק, באליבט, טייער און געשמאק, און דער אויבערשטער איז מייחד זיין נאמען אויף אים, א בחינה פון ׳אני הוי׳ה אלקיך׳ וואס דאס וועט דערהייבן דעם מענטש מיט א נאנטקייט צום אויבערשטן, ער זאל האבן לעכטיגע מוחין, א בחינה פון ׳וראשו מגיע השמימה׳, אז דער מענטש וועט פארשטיין אז זיין גאנצע מציאות איז די נאמען פון אויבערשטן, ׳ושמנו קראת בשמך׳, אזוי ווי מען האט שוין געברענגט פון הרה״ק ר״ר הערשלע זידיטשובער זי״ע אין עטרת צבי בשם דעם הייליגן בעש״ט זי״ע, אז דאס איז די עבודה פון די צדיקים, אז זיי שיינען אריין אין אידישע הערצער, מען זאל וויסן אז אונזער גאנצע מציאות איז דעם אויבערשטנ׳ס נאמען, און דורך דעם ברענגען זיי פאר אונז ישועות, און זיי זענען ממתיק אלע דינים וואס זענען דא אויף אונז, דורך דעם וואס זיי זענען מייחד דעם יחוד פון דעם אויבערשטנ׳ס נאמען אין דעם נאמען פון דעם איד, און מיט דעם דרייען זיי אלעס איבער לטובה, און זיי לערנען אונז אויס אז דאס איז אונזער עבודה, זיך צו דערהייבן און פארשטיין וועט מיר זענען, אז אונזער גאנצע מציאות איז נאר כבוד פארן אויבערשטן.

יעקב אבינו שטייט אנטקעגן די כוחות הטומאה

מיט דעם כח האט זיך יעקב אבינו געקענט שלאגן קעגן די טומאה פון לבן. מיר טרעפן אין זוה״ק און אין די ספרים הקדושים די גרויסע כח הטומאה וואס לבן האט געהאט, און ווי ער האט זיך מיט דעם געשלאגן מיט יעקב אבינו, ער האט צוזאמען גענומען אלע כוחות וואס ער האט געהאט פון די טומאה, און פרובירט צו מכשיל זיין יעקב אבינו, ׳לבן׳ איז די שורש וואס וועט אנגערופן לבנונית הטומאה, וואס ער איז ארויסגעקומען פון דעם קליפה בתואל. - וואס חז״ל זאגן אויף אים אז ער האט געוואלט אויסרייסן דעם פסוק ״גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום״, וואס דאס ווייזט אויף דאס אפגעהיטנקייט און די איידלקייט פון אידן. דאס אלעס האט לבן יעצט פרובירט אויסצורייסן. אבער יעקב אבינו, דורך איין נאכט וואס ער איז געשלאפן אין דעם מקום המקדש, האט ער געהאט די כח זיך צו שטארקן איבער דעם כח הטומאה, נאך פערצן יאר פון חלישות הדעת, אין די גרעסטע טונקלקייט, ער האט געשפירט אז ער האט נישט קיין פלאץ אין די וועלט, נאכדעם וואס ער האט באקומען פון זיין מאמע די בגדי החמודות, די קליידער פון אדם הראשון, וואס עשו האט צוגענומען פון נמרוד, די כתנות אור, די בגדי כהונה, און פלוצלונג טרעפט ער זיך אן דעם, נאר מיט קליידער פון א נידריגע גוי.

לעבן אויף קידוש השם

אבער יעקב אבינו ווייסט איין זאך, זיין טאטע יצחק האט זיך מוסר נפש געווען ביי עקדת יצחק, פון איין רגע אויף די אנדערע איז ער גרייט געווען זיך צו לאזן שחט׳ן פארן אויבערשטנ׳ס וועגן, אבער עס ווערט געערכנט פאר א נסיון פאר אברהם אבינו און נישט פאר יצחק אבינו, ווייל דאס פארשטייט יעדער איינער אז מען דארף זיך לאזן הרג׳ענען אויף קידוש השם, אפילו פון איין מינוט

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג' ויצא תשפ"ב

אויפן צווייטן, דאס איז נישט אזוי שווער צו אריינשפרינגען אין פייער פארן אויבערשטנ'ס כבוד, (באמת האט יעקב געטון די זעלבע זאך, ווען זיין מאמע האט אים געהייסן נעמען די ברכות), אבער די עיקר שווערigקייט איז ווען מען דארף לעבן אויף קידוש השם.

יצחק אבינו האט געוואלט געבן די ברכות פאר עשו, ווייל דער זוה"ק זאגט אז עשו איז געווען פון די מידת הגבורה, נאר ויבאלד ער איז געווען די מידת הגבורה פון די סטרא אחרא, האט יצחק אים געוואלט איבערגעבן מיט די ברכות, דעם כח פון מסירות נפש, כדאי אים ארויפצובערענגען צו די קדושה. אבער דער אויבערשטער האט געדרייט אז דאס זאל אנקומען צו יעקב, אז יעקב זאל באקומען דעם כח פון מסירות נפש פון זיין טאטע, און ער זאל לעבן מיט דעם מסירות נפש, נאך דריי און זעכציג יאר לערנען תורה מיט מנוחת הנפש, זאל יעקב קומען מיט מסירות נפש, און מקיים זיין די רצון פון זיין מאמע פאר די כבוד פון אויבערשטן, אריינגיין צו יצחק נעמען די ברכות, וויסענדיג אז ער שפילט דא מיט פייער, ער טאנצט אריין אין א קאלעך אויוון וואס הייסט 'עלי קיללתך בני', אפילו ער ווייסט אז דורך דעם וועט ער דארפן דורכגיין שווערע מצבים אן א שיעור, ביז ער וועט זיך נישט טרעפן קיין פלאץ אין די וועלט, און ער וועט פארלירן אלעס וואס ער האט.

אין די פערצן יאר וואס יעקב איז געזעצן אין בית המדרש פון שם ועבר, איז ער אדורך א נסיון אזוי ווי עקדת יצחק, ער האט געלעבט מיט השגות אלקות אז דא אויף דער וועלט האט ער גארנישט, און יצחק איז געזעצן ביי זיך אין שטוב, ער האט געהאט א עבודה פון מסירות נפש אויף תשובה, וואס ער האט חרטה געהאט אויף די דריי און זעכציג יאר, וואס ער האט זיך טועה געווען און געטראכט אז עשו וועט זיין די ממשיך, (עס שטייט אין זוה"ק און אין כתב האר"י אז ס"ג-63 באטרעפט 'חנה'), אין די צייט וואס יצחק איז געזעצן אין שטוב מיט מסירות נפש, איז יעקב געזעצן אין בית המדרש פון שם ועבר, און ער האט באהאפטן זיין נפש מיט דעם נפש פון יצחק, מיט דעם כח פון תפילה און מסירות נפש.

נסיונות וואס אברהם אבינו און יצחק אבינו האבן נישט געהאט

ווען עס איז אנגעקומען די רגע וואס יעקב איז ארויס פון דארט, ער איז געגאנגען צו חרן - חרון אף, זיך באשעפטיגן מיט אראפברענגען די שבטי י-ה, האט ער זיך געטראפן אין די שרעקעדיגע פינסטערניש, 'כי בא השמש', יעקב אבינו איז די מדה פון תפארת - וואס איז קעגן די זון, און פלוצלונג איז די זון אינטערגעגאנגען פאר די צייט, און ער שפירט ווי ער קען זיך נישט אויפהייבן פון דעם שרעקליכן הסתר פנים. דעמאלס האט זיך דער באשעפער באוויזן צו אים, און ער זאגט אים, אמת טאקע, דיר זעט אויס אז דער לייטער ליגט אויף די ערד, אבער דו דארפסט דערהערן און פארשטיין אז דער שפיץ קומט אן ביזן הימל. נישט דיין טאטע און נישט דיין זיידע האבן געהאט די השגות אלקות, ווייל זיי זענען קיינמאל נישט אנגעקומען צו אזעלכע פינסטערע פלעצער, אבער דו האסט אין דיר דעם גרויסן כח, מיר צו טרעפן אין די אלע שווערigקייטן וואס גייט אריבער אויף דיר, און מיט אלע חלישות הדעת וואס דו האסט.

אשיחה בחוקיך

קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

יעקב אבינו ווערט אנגערופן ׳בחיר שבאבות׳ - דער אויסדערוועלטער פון צווישן די דריי אבות, און ער האט זוכה געווען צו באקומען דעם נאמען ישראל, ווייל אויף יעקב איז אריבער נסיונות וואס זענען נישט אריבער אויף די אנדערע אבות. אברהם איז בייגעשטאנען 10 נסיונות, ער האט זיך מוסר נפש געווען וועז ער האט זיך געלאזט אריינווארפן אין פייער פאר דעם אויבערשטנ׳ס כבוד, אבער ער האט זיך נישט געדארפט ראנגלען מיט א נסיון אז דער היפוך הקדושה זאל געווינען אויף אים. יעקב אבינו האט זיך געפונען אין דעם שפלות׳דיגע מצב וועז זיין טאטע און מאמע האבן אים געשיקט קיין חרן. צו לבן הארמי. ער האט גוט פארשטאנען וואס דאס מיינט, וואספארא גליקן עס ווארט אים אפ דארט, נאכדעם וואס ער האט געליטן דריי און זעכציג יאר פון עשו, וואס ער איז געווען ענליך צו די בריידער פון זיין מאמע, און ער איז גאר צובראכן געווארן פון דעם אז ער האט זיך נישט געקענט דערהייבן. ביז דער אויבערשטער האט זיך באוויזן צו אים, האט ער זוכה געווען צו פארשטיין אז דאס איז אלעס פון אלע הייליגע שמות פון אויבערשטן, נישט נאר די באקאנטע שמות אזוי ווי דער שם ׳אלקים׳ און דער שם ׳א׳ל שדי׳, נאר ער האט פארשטאנען ׳אכן יש הוי׳ה במקום הזה׳, מען רעדט פון די שם הוי׳ה, ואנכי לא ידעתי, יעקב וואס ער איז די מדה פון דעת, האט פארשטאנען אז ער באקומט יעצט א נייעם דעת וואס ער האט נישט געהאט ביז יעצט. יעצט איז ער אנגעקומען צו די השגה פון ישראל, אביסל צו פארשטיין וויאזוי מען קען אויסהאלטן די יסורים פון דעם שווערן גלות.

שכינתא בגלותא אויף מאמע לשון

יעקב אבינו איז מיט דעם געווארן באהאפטן צו די שכינה אין מצב פון ׳שכינתא בגלותא׳ - וועז די שכינה איז אין גלות, צו פארשטיין אז ׳בכל צרתם לו צר׳ - וועז א איד האט צער האט דער אויבערשטער צער צוזאמען מיט אים, און דורך דעם ווערט דער כבוד פון אויבערשטן נתגלה אין דעם פלאץ פון דעם צער, און מיט יעדע זאך וואס עס גייט אריבער אויף אים איז ער א מרכבה צום אויבערשטן. אפילו וועז עס זעט אויס מיט א גשמיות׳דיגע בליק אז דער כבוד שמים איז פארדעקט געווארן, און מען זעט עס נישט אן, האט ער פארשטאנען אז אונטער די גאנצע שווערigקייט ליגט באהאלטן דעם שם הוי׳ה, וואס דאס ווייזט אז דער אויבערשטער איז דא באהאלטן אין דעם פלאץ אויך. מיט דעם איז ער אנגעקומען צו משיג זיין אז ׳שכינתא בגלותא׳ איז א פשוטע מציאות, אן קיין שום בחינות מיט ענייניים.

יעקב אבינו קומט צו יעדע איד, אין יעדע מצב וואס ער געפונט זיך, אין יעדע דור, און ער לערנט אים אויס זיך צו באהעפטן מיט די ליכטיגקייט וואס וועט זיין נאך די גאולה, ער זאל פארשטיין דעם ״הוי׳ה ניצב עליו״ - דער אויבערשטער שטייט מיט אים, און אפילו אים זעט אויס אז ער איז ׳מוצב ארצה׳ - ער איז אין א שפלות׳דיגע מצב, זאל ער וויסן און גלייבן אז ער איז ׳מגיע השמימה׳ - ער קומט אן ביז דעם אויבערשטן, ער איז באהאפטן מיט די שכינה, און זיין גאנצע מציאות איז די הייליגע שמות פון אויבערשטן, און דער ענין פון שכינתא בגלותא ווערט ביי אים א קלארע און

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג' ויצא תשפ"ב

פשוטע מציאות. ער פארשטייט אז דאס איז נישט א ענין וואס איז געזאגט געווארן נאר פאר די ל"ו צדיקים, אדער נאר ווען מען שפירט זיך דערהויבן, צום ביישפיל יום כיפור א.א.וו., נאר מען רעדט פשוט, פון דעם פלאץ וואו דער מענטש געפונט זיך יעצט, וויאזוי ער זעט יעצט אויס, נישט געדאוונט, נישט געלערנט, ער דרייט זיך ארום אין שטאט, פארברענגט שעות אויף די גאס צו אריינברענגען פרנסה אין שטוב, זיין מוח און זיין הארץ זענען אויסגעליידיגט אינגאנצן פון יעדע סארט רוחניות'דיגע געפיל, אלע זיינע שטארקע געפילן צו תורה ומצוות וואס ער האט אמאל געהאט זענען צוגעגרויבט געווארן פון אים דורך עשו מיט אליפז, און פון די טיפענישע שרייט זיין נשמה און ווייניט אויף די שפלות'דיגע מצב אין וואס ער איז אריינגעפאלן, אויף די טונקלקייט וואס נעמט אים ארום, ער שפירט ביי זיך וויאזוי קען איך אפילו קומען שרייען צום אויבערשטן, מיט וועלכע זכות קען איך בעטן, ער שעמט זיך פון זיך אליין, נישט ווייל ער זעט אנדערע מענטשן וואס זענען יא בעסער פון אים, נאר ווייל ער שעמט זיך צו זען זיין נידריגע מצב וואו ער געפונט זיך, ווען ער טרעפט זיך איינער אליין מיטן אויבערשטן, בינו לבין קונו, טרעפט ער נישט קיין פלאץ פון גרויס צער און וויטאג.

יעקב אבינו איז אונז מחזק

אבער יעקב אבינו קומט צו דעם מענטש אין דעם גלות, ער שיינט אים אריין אין זיין פלאץ, דער אויבערשטער איז מיט דיר, ער איז מיט דיר, צוזאמען מיט דיר, און נאנט צו דיר. טייערע איד, עס גייט אריבער אויף דיר וואס עס גייט אריבער, שפירסט זיך ליידיג אינגאנצן, ארעם אין דעת, ארעם אין תורה ומצוות, אנגעפילט מיט בושה וחרפה, קוקסט זיך אן, עס זעט דיר אויס אז דו ביסט אינגאנצן אין דער ערד, און דו האסט נישט קיין שום אויסוועג וויאזוי זיך צו דערהייבן פון דארט, ביסט אזוי דערווייטערט פון אויבערשטן, האסט זיך דערווייטערט פון די פלאץ וואו דיינע עלטערן זענען געשטאנען, דיין וועלט איז אינגאנצן פינסטער, דו ביסט אריינגעפאלן אין א טיפע שלאף פון יאוש און פארלוירנקייט. אבער זאלסט וויסן אז דו ביסט דער לייטער פון דעם חלום, און דיין קאפ קומט אן ביז דעם הימל. זאלסט גלייבן און אנערקענען אז דו טוסט אנטפלעקן דעם כבוד פון אויבערשטן אין די וועלט מיט מסירות נפש, טוסט אויפדעקן די הייליגע שמות פון אויבערשטן וואס זענען באהאלטן אין די נידריגע פלעצער. און מיט דעם בליק קענסטו זיך שטעלן דאוונען מעריב, מיט א התקשרות צום בית המקדש השלישי, און וועסט קענען לעבן מיט יחוד קוב"ה ושכינתיה, אין אלע שווערigקייטן און נסיונות וואס דו גייסט אריבער.

יעקב אבינו האט זיך געמוטשעט פערצן יאר זיך צו קענען שטארקן איבער די קליפות

יעקב אבינו האט דאס אלעס פארשטאנען, ער האט געוואוסט אז מען רעכנט אים נישט ווי א פרטיות'דיגע מענטש, נאר מען רעדט פון אלע נשמות ישראל וואס זענען נכלל אין אים, אלע וואס ווערן אנגערופן מיט זיין נאמען 'ישראל', מען רעדט פון די שבטי י-ה, מען רעדט פון די שלימות פון כנסת ישראל. דער אויבערשטער ווייזט אים א מורא'דיגע מחזה פון דעם לייטער, און ער זאגט

אים, זאלסטו וויסן, כלל ישראל וועט געבוירן ווערן דוקא אין אזא נידריגע פלאץ, אין די שרעקעדיגע מויל פון די קליפות - וואו אלע כוחות הרע געפונען זיך דארט. די כוחות הטומאה וועלן זיך אנשטרענגען מיט אלע כוחות אריינצוגראבן זייערע נעגל דארט. און צונעמען אלעס פון יעקב, און אפילו נאכדעם וואס דו וועסט אנטלויפן פון זיי, וועלן זיי דיר נאכלויפן און שרייען אז אלעס איז זייערע, אזוי עס שטייט אין פסוק (בראשית לא-מג) לבן הארמי האט געשריגן, ״די טעכטער זענען מיינע טעכטער, די בהמות זענען מיינע בהמות, און אלעס וואס דו פארמאגסט דא באלאנגט צו מיר״, די היפוך הקדושה וועט פרובירן מיט אלע כוחות צו אריינברענגען אין יעקב א שוואכקייט, זאגנדיג פאר יעקב, עס זאל דיר נישט איינפאלן אז דו האסט עפעס א שייכות מיט נשמת ישראל, ביסט דאך געווען די גאנצע צייט אין פעלד, בייטאג אונטער די ברענעדיגע זון, ביינאכט אין דעם פארפרוירענעם קעלט, ביסט קיינמאל נישט געווען אין שטוב, און דו הייבסט נישט אן צו וויסן וואס דארט האט פאסירט. האסט נישט קיין שום קשר מיט דיינע קינדער, פון די אנדערע זייט זענען זיי געווען שטענדיג ביי מיר אין שטוב, זיי האבן זיך אפגעלערנט פון מיינע וועגן, דאס וואס דו האסט געטראכט די גאנצע צוואנציג יאר אז דו נעמסט ארויס די ניצוצות הקדושים פון אונטער די קליפות צו די קדושה, האסטו זיך איינגערעדט און געלעבט אין א טעות, פונקט פארקערט, איך האב פארכאפט די גאנצע קדושה וואס דו האסט געהאט, אלעס געפונט זיך יעצט ביי מיר, ׳וכל אשר אתה רואה לי הוא׳.

אויף דעם האט זיך יעקב אבינו געפלאגט פערצן יאר פריער, אז אפילו ווען ער וועט זיך געפונען אין אזא שפלות׳דיגע מצב, ווען לבן וועט שרייען אז יעקב האט אלעס פארלוירן. און די ׳צאן קדשים׳ באלאנגען פאר דעם צד הטומאה ר״ל, זאל ער האבן דעם כח זיך צו שטארקן איבער דעם און זיך דערהייבן. דאס אלעס האט יעקב פארשטאנען ווען ער איז אנגעקומען קיין חרן, און זיך דערמאנט אז ער האט נישט געדאווענט אויף דעם פלאץ וואו זיינע עלטערן האבן געדאווענט. גלייך האט זיך אויפגעוועקט אין אים דער כח פון תפילה צו קומען זיך בעטן ביים אויבערשטן, ווייל נאר מיט דעם כח פון שרייען און קרעכצן צום אויבערשטן איז מעגליך אלעס צו אויפהייבן, און זיך שטארקן איבער די שטארקייט פון דעם כח הטומאה, און אפילו מיט אלע טענות וואס דער כח הטומאה שרייט, קענען אלעס ארויסנעמען פון זייער רשות, צוריקברענגען אלעס קיין ארץ ישראל צום בית המקדש, וואו עס וועט מקוים ווערן דעם פסוק ״והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם״.

די בהמות זענען נישט עבודת השם נאר חטאים

דער כח פון יעקב אבינו באגלייט אונז אין אלע דורות, א מענטש שטארקט זיך ווען ער איז ׳בינו לבין קונו׳, איינער אליין מיטן אויבערשטן, אז אפילו ער געפונט זיך אין די נידריגסטע שפלות׳דיגע מצב, איז דער אויבערשטער דארט מיט אים, אין דעם טיפן פלאץ וואו ער געפונט זיך. ערוואַרט נישט ארויס צו גיין פון דעם פלאץ, ווייל עס זענען שוין אריבער יארן וואס דו פרובירסט ארויס צו גיין פון דעם פלאץ, יעדן טאג זאגסטו ׳מארגן, איבער מארגן, דער קומענדיגע וואך, חודש אדער יאר, וועל איך בעסער דאוונען בעסער לערנען׳, אבער דו זעהסט דאך אליין, דער צייט רוקט זיך, אבער דער

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

מציאות טוישט זיך נישט. אזוי ווי דער הייליגער רבי דערציילט אין סיפורי מעשיות, אז דער בן המלך איז יעדן טאג נאכגעלאפן די בהמות, אז די גאנצע צייט לויפט דער מענטש נאך זיינע רצונות, און זיינע שטרעבונגען זיך צו פארבעסערן, זיך צו טוישן און דערהייבן פון זיין שפל׳דיגע מצב, און יעדע נאכט האט אים אויסגעזען אז די בהמות זענען שוין ממש נעבן אים, און פון מארגן וועט ער זיך שטארקן אין עבודת השם, און ער וועט זיי דערגרייכן, און אזוי איז אריבער נאך א טאג און נאך א טאג, יעדן טאג ווארט ער אויף דעם קומענדיגן טאג, ווייל אפשר מארגן וועט זיך עפעס טוישן. ביז דער צדיק קומט און אנטפלעקט אים, דאס וואס דו לויפסט נאך יעדן טאג די רצונות זיך צו טוישן, דאס איז נישט די וועג אין עבודת השם, דאס זענען דיינע חטאים וואס טרייבן דיר, די שכל וואס דו האסט באקומען דורך דיינע חטאים, זיי מאכן אז דער מענטש זאל די גאנצע צייט זוכן זיך צו דערהייבן פון דעם פלאץ וואס ער געפונט זיך. לאז אפ דיינע בהמות, און הייב אן צו איינזען אז דער אויבערשטער איז מיט דיר אין דעם פלאץ וואו דו שטייסט, דארטן ווערט נתגלה די הייליגע נאמען פון אויבערשטן, מיט מיין עצם מציאות בין איך מגלה דעם כבוד פון אויבערשטן אויף די וועלט.

ותשלך אמת ארצה - עס איז דא א אמת וואס מען ווארפט אראפ

דער אויבערשטער האט זיך באוויזן צו יעקב אבינו און אים געזאגט, דו גייסט גיין צום שטוב פון לבן, לעבן אין אזא שפל׳דיגע מצב, דו דארפסט האבן א ספעציעלע שמירה פון דיין מידת האמת, ווייל א מענטש קען אנקומען צו א טעות און זיך באניצן מיט די מידת האמת זיך צו דערווייטערן פון אויבערשטן, אז כאילו דער אויבערשטער קוקט אויף אים, לויט ווי ער זעט זיך מיט א אמת׳דיגע מענטשליכע בליק, און ער קען נישט לעבן אין זיין מצב מיט א יחוד פון קוב״ה ושכינתיה. די סארט אמת מוז מען דערווייטערן פון זיך מיט׳ן גאנצע כח, ״ותשלך אמת ארצה״, דאס איז דער מידת האמת וואס האט געזאגט פארן אויבערשטן אז ער זאל נישט באשאפן דעם מענטש און דער אויבערשטער האט אים אראפגעווארפן אויף די ערד. דער אויבערשטער זאגט פאר יעקב, אפילו דו וועסט זיין אין א פלאץ פון שקר און רמאות, טומאה וזוהמא, און דו וועסט זיך נישט טרעפן קיין פלאץ אין די וועלט, זאלסטו וויסן, ״הנה אנכי עמך-איך בין מיט דיר, ושמרתיך בכל אשר תלך-און איך וועל דיר אפהיטן וואו דו וועסט גיין, והשבתיך אל האדמה הזאת-איך וועל דיר צוריק קערן צו דעם לאנד, כי לא אעזבך-ווייל איך וועל דיר נישט איבערלאזן, עד אשר אם עשיתי-ביז איך וועל אויספירן, את אשר דיברתי לך-וואס איך האב געריעדט צו דיר״, דעמאלס וועקט זיך יעקב אבינו אויף, און ער זאגט מיט א זיכערקייט, ״אכן יש הוי׳ה במקום הזה״,עס איז ביי מיר קלאר אן קיין שום ספקות אז דער אויבערשטער איז מיט מיר, אין יעדע פלאץ, און צו יעדע צייט. **<u>דאס וועלט אנגערופן א איד לעבט מיט דביקות אין אויבערשטן, מיט א בליק פון לעתיד לבוא, און ער גלייבט אז זיין גאנצע מציאות איז הייליגע שמות פון אויבערשטן, אין יעדע פלאץ, און צו יעדע צייט, צוזאמען מיט אלעס וואס גייט אריבער אויף אים.</u>**

*****

אשיחה בחוקיך
קרבה אל נפשי - שיחה ג׳ ויצא תשפ״ב

מען בעט זיך ביים אויבערשטן, מען שטייט אין די פרשיות, וואס דאס זענען מעשה אבות סימן לבנים, אין די ימי החורף (ווינטער), חורף קען מיינען די אינגע יארן, די פרשיות ברענגען ארויס די אינגע יארן פון אידישקייט, אזוי ווי א קינד וואס וואקסט אויף זיין מוטער׳ס שויס, וואו ער זאפט זיך אן מיט א אידישע געפיל פון אלץ קליין קינד, אויף דעם איז אוועקגעשטעלט די יסודות פון אידישקייט. בעט מען פון אויבערשטן אז יעדער זאל זיך קענען שטארקן מיט דעם, יעדער איינער אויף זיין פלאץ, וואו ער געפונט זיך, וועז א מענטש מוטשעט זיך אויף פרנסה, און אפילו נישט דוקא איינער וואס מוז ארויסגיין אויף די גאס, נאר אפילו איינער וואס איז זוכה צו זיצן באהלה של תורה, אדער ער האט א תורה׳דיגע ארבעט אין חדר אדער אין ישיבה, האט ער אויך די אלע נסיונות, וואס אין דעם פריערדיגע דור אפילו איינער וואס האט זיך פאר לאנגע יארן געדרייט אויף די גאס, האט נישט געהאט אזעלכע נסיונות, און היינטיגע צייטן האט עס יעדער איינער אפילו דער וואס זיצט אין בית המדרש, אבער יעצט איז נישט די צייט מאריך צו זיין אין דעם.

וועגן דעם בעטן מיר פונעם אויבערשטן, ער זאל אויפוועקן אין אונז דער כח האמונה, אין דעם אלקי אברהם אלקי יצחק און אלקי יעקב, אונז זענען דאך אלע אנגערופן געווארן מיט דעם נאמען ישראל, און ביי די ברית מילה זאגט מען ״ויקרא שמו בישראל״, אויף די נאמען פון יעקב אבינו וואס דער אויבערשטער האט אים גערופן א-ל, אונז אלע ווערן אנגערופן בני א-ל חי. בעטן מיר אז מיר זאלן קענען ביישטיין די נסיונות פון די דרויסנדיגע וועלט, אז אפילו אויב איינער וועט זיך טרעפן אין פלאץ פון הסתר פנים, ״כי בא השמש״ זיין זון איז אים אונטערגעגאנגען, זאל ער האבן דעם כח זיך צו שטארקן און זאגן ״יש הוי׳ה במקום הזה״. דאס חזר׳ט זיך איבער ביים מענטש טאג טעגליך, ״בערב ילין בכי ולבקר רינה״ יעדן אינדערפרי ווערט פון פריש באנייט די אמונה ביים מענטש, ער דאנקט דעם אויבערשטן אז ער האט אים צוריק געגעבן זיין נשמה. ער זאגט מיט התפעלות ״ואנכי לא ידעתי״ - נעכטן ביינאכט האב איך נישט געוואוסט אז איך בין עפעס ווערד, און יעצט האסטו באנייט אין מיר מיין ריינע נשמה, איך זאל אינזען אז ״יש הוי׳ה במקום הזה״.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו בנין בית המקדש, אז יעדער איינער זאל קענען לעבן מיט די עבודה, אזוי ווי מיר האבן אנגעהויבן פון פריער, צו לעבן מיט די שמות הקדושים. מיר זאלן באקומען ״לחם לאכול״-פון די ברויט פון לעתיד לבוא, אז אפילו מיר וועלן אדורך גיין די אלע הסתרות און נסיונות פון דעם עול הפרנסה, זאל מען וויסן דאס אלעס איז אויך אריבער אויף יעקב אבינו, ער איז אויך אריבער די אלע נסיונות, וועז לבן האט ארומגעפאפט מיט אים צענדליגע מאל, ער האט זיך געפונען אין א שרעקליכע ענגשאפט, און פון דארט האט ער זיך דערהויבן צו די מדריגה פון ישראל - ׳שופריה דיעקב מעין שופריה דאדה״ר קודם החטא״, ער האט זיך אויפגעהויבן ביז צו די מדריגה פון אדם הראשון פארן חטא. פון אים לערנען מיר ארויס אז אפילו מען דארף זיך שווער פלאגן אויף פרנסה, און מען ווערט אריינגעווארפן אין פלעצער פון חרון אף מיט טומאה, קען מען אין דעם פלאץ אנטפלעקן דעם רצון השם, און זיין פארנומען מתקן זיין דעם חטא עץ הדעת, און דעמאלס האט דער מענטש ערליכע געלט, לחם לאכול און בגד ללבוש פרנסה ברווח און בשפע, וואס

אשיחה בחוקיך

דער מענטש דארף כדאי צו קענען לעבן, ער זאל קענען חתונה מאכן די קינדער, און אלעס וואס עס פעלט זיך אויס אין א ערליכע אידישע שטוב, נישט זוכענדיג קיין שום דמיונות וואס עס פעלט אים נישט אויס.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו "ושבתי בשלום אל בית אבי", וואס דאס איז אורו של משיח, און אזוי ווי יעקב האט געזאגט פאר עשו (בראשית לג-יד) "יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה", אז עשו זאל גיין פון פאראויס און יעקב וועט גיין צושטייט, לויט דעם שנעלקייט וואס פאסט פאר די קינדער, ביז איך וועל אנקומען קיין שעיר, שהכוונה ליום ההוא שיתקיים וואס דאס גייט ארויף אויף די צייט וועט עס וועט מקוים ווערן דער פסוק (עובדיה א, כא) "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה להוי'ה המלוכה".

דער אויבערשטער זאל העלפן אז אידישע קינדער זאלן זוכה זיין צו לעבן אין די עבודה פון תורה און תפילה, און מען זאל זיך אויפוועקן צו די עבודה פון דאוונען אזוי ווי יעקב האט זיך אויפגעוועקט ווען ער איז אנגעקומען קיין חרן, אז מיר זאלן פארשטיין אליין אז מיר דארפן דאוונען, שרייען און זיך בעטן ביים אויבערשטן, זיך אויפוועקן צו קומען רעדן צום אויבערשטן בינו לבין קונו, ווי עס איז מרומז אין פסוק "ויצא יעקב מבאר ש'בע ו'ילך ח'רנה" די ראשי תיבות פון ש'בע ו'ילך ח'רנה איז שוח, אז ער האט ממשיך געווען די עבודה פון זיין טאטע "ויצא יצחק ל'שוח' בשדה, מיר זאלן זיך אויפוועקן און רעדן צום אויבערשטן, מיר זאלן זוכה זיין צו טוען זיין דעם אורו של משיח, מיר זאלן זוכה זיין צו די גאולה שלימה במהרה בימינו אמן.